

Емануел Икономов

Виртуален сън

След всичко, което се случи, просто не мога да не напиша това предупреждение към... Хората? Себеподобните си? Идните поколения – но чии? Няма значение – важното е да разберат за станалото и после да се оправят, както могат.

Нека започна от самото начало. Работя като програмист. И в това е моето нещастие, или може би късметът ми. Бях един от пионерите на виртуалната реалност. На „истинската“, така да се каже, а не просто на декори за фантастични филми. На тази, която симулира заобикалящия ни свят едно към едно, и то в реално време.

Първите ни постижения бяха в областта на архитектурата. Компютрите отдавна помагаша на чертожниците и проектантите и автоматизираха работата им. Не беше лесно обаче да угодим на творците архитекти, които искаха да представят в най-добра форма идеите си. Скиците и макетите отдавна бяха забравени, автоматично генерираните произволни изгледи вече не ги задоволяваха. Настоявах за повече реализъм, за възможност на журито да обходи отвън и отвътре творението им и да огледа отвсякъде и най-малката му подробност. За всеки архитектурен курс никнеха виртуални градове.

Човек не може да се намира на няколко места едновременно. С мощта на компютрите обаче отстранихме бързо този пропуск на природата. Ако не е в състояние да присъства физически, това не означава, че не може да участва виртуално в събития където и когато и да е по света. Че дори извън него.

Магазините оставаха празни през деня, щом позволихме на хиляди призраци да се разхождат виртуално из тях през нощта. И да плащат с виртуални пари. Най-богатите институции – банките, фалираха, след като прехвърлихме бизнеса им на компютрите.

Улиците и парковете опустяха. Междувременно киберпространството, както по-научно наричаха симулираната от компютъра действителност, скоро се превърна в любимо място за игри, за разходки, за срещи. Направихме възможно всеки да намери партньора на мечтите си. Базите от данни съдържах повече информация за всеки жител на планетата, отколкото самият той можеше да си представи. Но и търсеният партньор поиска право да узнае кой го е харесал, да прецени дали му попада и едва тогава да даде съгласието си за запознанство. Отначало предлагаме проста интерактивност – диалог по компютърната мрежа. После осъществихме виртуална среща, по-късно и симулиран брак за пробен период – да се разбере дали наистина двама души ще се разбират в съвместния живот. Генетиците не закъсняха да им осигурят и

виртуално бебе с всички наследствени черти.

Познайте на кого създаде най-големи главоболия подобно развитие на човечеството? Едва ли на милиардите потребители на симулираната действителност, които можеха да си лежат у дома и да работят виртуално. Не, именно на програмистите, които с изнурителен реален труд създаваха този прекрасен нов свят.

Една вечер – или по-скоро сутрин след прекарана цяла нощ пред екрана на компютъра, се проснах на леглото, заспах и...

Сънувам, че внезапно ни завладява кошмар, и то съвсем реален – болест, която изглежда неизлечима и фатална. Вирус, който разяжда постепенно цялото тяло, докато мозъкът придобива все по-големи мисловни възможности – такива, че малко преди смъртта човек спокойно може да се съревновава с изчислителните машини. Учени трескаво търсят лек, експериментират с виртуални пациенти...

Започвам да пиша все по-бързо програмите, които разработвам, и то без грешка. Но вече трудно се движа. Пренасят ме в лабораторията, където някога – преди времето на виртуалната реалност – започнах работа. Колегите ми са създали нов суперкомпютър, а аз съм претендент за титлата на световен шампион по най-бързо пресмятане. Не помня каква е задачата, а само че казвам отговора цяла милисекунда преди той да се появи на екрана.

Наградата за победителя е пръв да изпита новосъздадено лекарство, с което учените се надяват да спрат болестта. С нетърпение чакам инжекцията. Лекарите обаче се бавят, в ъгъла около тях се вдига суматоха. Последното, което успявам да дочуя, преди да потъна в мрак, е... „виртуално лекарство“!

Когато се събудих, първата ми мисъл бе, че кошмарът най-накрая свърши. Станах и реших да се изкъпя за освежаване. Отидох в банята и пуснах душа. Но вода не потече. Тогава се запитах дали някой се е сетил да я програмира във виртуалния свят...

КРАЙ

© 1995 Емануел Икономов

Сканиране и OCR: Мандор, 2001

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/975>]